

LBRIS

We know
books

Elena Cristina Costea

**INTERACȚIUNI CU LUMEA,
DIACRITICE**

Editura Hoffman
2025

Dactilografieri: Tintos Maria Alexandra, Stancu Ionut Ciobota
Coperta: Beru Betto, [@berubettoart](https://www.instagram.com/berubettoart).

Fotografii: Adrian Velea,
https://www.instagram.com/zeppe_punk@zeppe_punk,
Beru Betto, [@berubettoart](https://www.instagram.com/berubettoart),
<https://instagram.com/euphemia.stokefield@euphemia.stokefield>.

© Elena Cristina Costea

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

EDITURA HOFFMAN SRL
Tel: 0740.984.910
contact@editurahoffman.ro
www.EdituraHoffman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COSTEA, CRISTINA ELENA

Interacțiuni cu lumea / Cristina Elena Costea. -
Caracal: Editura Hoffman, 2025
ISBN 978-606-46-2208-2
821.135.1

CARTEA UNUI PRIETEN

S-a supărat și a plecat din România, dar, s-a izbit de viață ca oceanul de stânci. Când a plecat din țară, avea sufletul mai greu decât geamantanul. Poartă permanent chinul și nostalgia unui veșnic dor de libertate. Se găsește într-o stare de agitație amețitoare și are mobilitatea singurului metal lichid. Este rece ca orice metal, însă, cu o afecțiune selectivă. Adeziunea și admirația pentru DUMNEZEU, sunt năucitoare.

Are mult curaj. Poate exagerează când spune că, nu-i este nici frică atlantică, dar nici frică de frig siberian. Probabil, este o aluzie la sacrificiul mamei ca să-și apere puiul. Manifestă aceeași exigență exagerată în raport cu nealiniearea femeilor cu bărbații, și, invers. Un mic reproș ar putea fi, pentru alunecarea unor cuvinte grele. Își asumă fraze care derulează o duritate extremă, cu limbaj colorat, cu acuzații grave și umor sinistru.

Reprezintă contrastul dintre apariția non-conformistă și strălucirea convingerilor personale. Farmecul unui calm aparent provoacă o febră în clocot. Ar vrea ca atunci când scrie să izvorască o liniște odihnitoare. Vibrează ca o coardă sensibilă, bine întinsă, a unui instrument muzical. E chinuitoare neliniștea că și-a pierdut norocul, sau, că și-a

ratat destinul. Știe că aspirațiile spre ideal sunt intangibile și destructurabile.

Aleargă mereu să facă orice. Elogiază la superlativ credința străbunilor, care ne înobilează inima. Scrie și face descrieri scurte, cu observații tulburătoare.

Scrierile proprii presupun o consecvență autoritară cu propria persoană, cu trăirile zbuciumate. Se refugiază și scrie, nu pe caiet, ci pe ecranul telefonului. A scris, ca să alarmeze lipsa credinței din sufletele noastre. Vrea să ridiculizeze acea lume nedreaptă, falsă, sau coruptă. Nu se consideră o excepție, și, își judecă exact valoarea.

Debitează multe, dar, își asumă riscul suferinței prin strivire. Consideră lăcomia și selectivitatea ca fiind două chestiuni cu sensuri contrare. Conținutul unor însemnări zilnice din momente nefericite, seamănă cu o prăpastie înfiorătoare. Nu de puține ori, frazarea devine incisivă, vitriolantă, acuzatoare. Probabil, există dorința ca rezultatul să fie unul liniștitor, dar nu e. Câteodată, constatările făcute înseamnă neputință și disperare, într-o lume care se automutilează. Așa se explică de ce, atunci, are sufletul răvășit și privirea spre cer. Călătorește real sau imaginar, cu gândul spre altă lume. De la volanul mașinii, lumea se vede altfel decât din avion. Viteza amețește, însă, nu i-a lipsit niciodată independența și curajul.

Are convingerea că SINGURĂTATEA este vindecătoare. Simte de la distanță orice intenție ostilă. N-are prejudecăți și protestează violent, cu vehemență verbală sau scriptică. Ca orice muritor, are multe aspirații neîmplinite; aspirații ce se destramă ușor și se refac greu, fără împlinire.

Rămâne o tristețe ascunsă și amară, care devine clocoțitoare în propoziții scurte. Cuvintele ard, atunci când sufletul este devorat de un foc ascuns în interior. Pentru vibrațiile și emoțiile din jur, are un simț aparte. Aproape toți suferim de patima găsirii adevărului și suntem veșnic în căutarea lui.

Regretabil e, dar rămâne în limita unui normal relativ, că, verbul folosit devine uneori iritabil. Șantierul scrisului își are regulile lui. Dezarticularea poate fi opțională, și nu obligatorie. Efervescența nebuniei, cantonată pe continentul european, cutremură ființele religioase. Cartea este strigătul disperat al unei epoci care și-a rupt echilibrul fragil. Sunt enunțate multe dintre întrebările ce ne chinuie existența. Lectura cărții nu oferă un consum agreabil tuturor, deoarece are un stil aparte și o adresare selectivă, pentru cunoștințe, prieteni (și neprieteni). Religia, credința, întinde o mână de ajutor omului obosit, descurajat, singur, dezarmat de orice speranță atunci când el se simte inutil și părăsit. O dezintoxicare își dorește oricine. Taina fermentației cristice rămâne invizibilă.

Căutarea soluțiilor pentru păstrarea echilibrului, tulbură și zdruncină existența umană. Indiferența, ar fi, soluția favorabilă. O indiferență educată se poate transforma în dispreț. Disprețul germinează tăcere, care nu durează mult. Durează puțin, deoarece lava verbală erupe. Atunci, se autosuportă când vorbește mult, și uită să se mai oprească. Încearcă să pună frână, dacă sinceritatea devine plictisitoare. Dar, e foarte real că, viața ne oferă tuturor condiții inegale. Acel „NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU” aduce speranța unui minim de echilibru, când provizoratul rămâne un blestem. Rostogolirea blestemului poate fi inevitabilă.

Există versiunea conform căreia, consecințele nerespectării ordinii universale, vor fi apocaliptice. De ce? De ce o asemenea pedeapsă pentru toți?

Crede că merită orice sacrificiu terestru, pentru aureola CREATORULUI. Se împotrivește cu încăpățănare unor curente care te umilesc prin obligarea la tăcere forțată. În lumina creației se explică tot, și, totul pare să devină neexplicabil. Bineînțeles că vorbele scrise sau rostite se transformă într-un peisaj decorativ. În lipsa altor variante, este obligatoriu să te consolezi și să te ajuți singur. Cu sau fără spirit de conservare ne consumăm ca niște lumânări aprinse; aici în România sau oriunde, de exemplu la Manchester sau la Marrakesh.

Dorel Nedelea

**DE DEMULT ȘI PÂNĂ ÎN PREZENT ADEVĂRUL
NU POATE MINȚII**

Din: Intuiția Paradisului

Dacă nu ești bărbatul unei femei cu potențial infinit de creație, mamă sau soție, ești alandala-portocala, oscilezi stânga, dreapta, până ți se consumă viața și trebuie să-ți aștepți următoarea viață, să îți iei șansa de la capăt.

Femeile, transformate în viespi, stau o viață pe intimidare, doar consumă și înțeapă, dar au pretenții de albine... Să ne reamintim, că albinele muncesc de le ia mama dracu și nu se aude bâzâiala, pentru că ele chiar o fac. Tipul viespe, arată și simulează că este albină, zumzâială multă.

Bărbații oboșiți de viață, se plâng și plâng non-stop, că e greu... Pune-ți mâna la muncă, treziți-vă la cinci dimineața, luați viața în piept, luptați-vă cu greul, munciți fizic, cum munceau tații voștri, atunci să vedem, dacă mai aveți timp de miorlăială... „Fetelor”, riscați.

Din: Bărbații fără Meserie.

Slugi cu opinii, n-a mai văzut nici dracu'... Cum să fie vreunul periculos pe cașcaval, dacă ei sunt tarzani de circumstanță?

Mintea limitată este coșmarul pe pământ... Mințile limitate creează iadul, din care abia mai scapă câte un om, spre paradis, incredibil de molipsitoare, o boală, soră cu sărăcia sufletului.

Numărați-vă între voi, să vedeți câți sunteți cu frica în suflet... Toți și în tot, un procent de liberi la nouăzeci și nouă de procente, condamnați.

Din: Sub papuc

Performanța intelectuală, în cazul de față, nu se face cu analfabeți profesionali... Nicio performanță de fapt și de drept. O faci singur, prin curaj, determinare și credință.

Asfixierea sufletului prin păcatul existenței duale...

Măștile societății și implementarea diavolului în sufletele slabilor, actuala religie care cutremură pământul.

Din: România

Pentru lume sunt o femeie... În literele mele, sunt energie, nebunie, putere, vehemență, vibrație, iubire, para-

dis, scandal, sublim, care se bazează toate pe trăit, virtuos, elegant, real, concret, adevărat, non-stop.

Destul.

Românescul, Marș, aparent vulgar, dar cât se poate de real, conține o vastă informație, explicație și concluzie, pe care niciun Platon, Jung, Freud, nu le ating în vreun pomelnic de-al lor...

Din: Real românesc.

Vin pe pământ așa cum sunt, prin naștere, în toată dragostea mea față de tot, în tot mentalul, adevărul și cuprinsul universului, să ajung să mă limiteze unul prin „iubirea lui”...

„Chipurile”

Te înfruntă doar cei cu conștiința impecabilă...

În realitate, tot viața te predă morții...

După modul cum știi să o gestionezi, să o ții sub control, să o prețuiești, în sutele și miile de aspecte, văzute și nevăzute, ale acesteia.

Mai imprevizibilă ca moartea, este viața..

De când suntem mici știm că vom muri, se moare, ne este frică de moarte, dar până la urmă, e doar un somn liniștit și adânc, scapi repede. Viața, însă, e cu totul și cu totul

altceva și nu ține cont de nicio slăbiciune, te sancționează la virgulă, te sculpează la milimetru. Unii își doresc să moară sau indirect, să termine mai repede viața, și sunt pedepsiți de Dumnezeu, cu viața, alții știu să creeze viața, sunt buni și dispar primii. Oricum ar fi balanța, să rezști vieții e o mare credință, viața înseamnă credință.

Din : Rezumatul zâmbetului sarcastic

Viața este creație proprie, competența... Moartea o cunoaștem de mici, ne-o prezintă tot viața.

Din: Soldații Luminii

Oricine poate să-mi întoarcă spatele, să râdă sau să fie în dezacord, atâta timp cât nu râde Dumnezeu de mine. Înainte au mai râs și alții, dar s-au trezit în plâns...

Durerea te ridică deasupra tuturor... De la Hristos, din prezent și din viitor.

Toate visurile se distrug când le pui în mințile mici...

Din: Fără Viziune

Să accepți, să iubești sau să crești, copilul alteia sau altuia...

Mi se pare o calitate Dumnezeiască. Lasă să adopți un copil, să-i oferi șansa la viață, ăla e raiul.

Rețeta succesului este niciuna... Minte omului este, atât. Cum se conectează cu mintea, îi dictează calitatea vieții.

Din: Atașamentul mental.

Prietene, ca să te iubesc, trebuie să te cunosc... Să te încredințez minții, inimii și sufletului, fără nici o umbră, îndoială sau sfială.

Din: Evaluare formativă.

Adevărul distruge toate iluziile..

Din: Frica vânzătorilor de abțibilduri.

Ce e cu oamenii..? Rămân blocați într-o secvență, într-o imagine și o repetă zilnic, majoritatea timp de șaptezeci-optzeci de ani. Aceeași proiecție...

Din: Diapozitive.

Moartea nu poate schimba ce nu moare niciodată, adevărul...

Pe ei, pe viermi, nici moartea nu îi poate schimba, asta înseamnă pedeapsa cu viața, să te naști și să mori, de o mie de ori, dar să nu poți să omori adevărul.

Inima nu bate pentru orice prost... Nu-și permite luxul prostiei, sincer.

N-am ajuns acolo, unde să-mi iubesc dușmanii...

Poate nu am iubire sau poate nu am ură pentru ei, doar ei pentru mine. Dușmanii, sunt cei care, mereu, atentează la suflet, nu la minte, la o prăjitură, la o friptură. Dușmanii adevărați, pândesc sufletul. Am în schimb, „nimic” pentru ei, e o stare mentală de indiferență, o uitare în neant. Am o imagine stocată pe hard cu moacele lor de viermi, atât, nimic pe suflet, nici ură, nici ranchiună.

Din: Antiteza existenței.

Jocul nu-l face oricine, îl face cine știe, nu cine crede că știe sau doar vrea să fie...

Iar regula este aceeași oriunde.

Din: Nu Orice Prost Știe.

Cel care știe și primește, nu așteaptă instrucțiuni de folosire...

Joacă cartea la perfecție.

Oriunde v-ați duce, fiți români, nu păgâni.

Zâmbiți?! Așa trebuie.. Niciun moment nu se mai repetă în viață.

Un om menționând un alt om... Mai rar ca adevărul.

Toți vreți să fiți puternici...

Până acolo învățați să fiți sensibili, lăsați dracu puterea, nu e pentru oricine. Ca să fii puternic, trebuie mai întâi, să devii din suferința peste măsura de înțelegere a unui om, să rămâi în sensibilitate, dar să înveți să controlezi totul. Toți vă dați silința, cum să deveniți insensibili, roboți, care mai de care mai de tablă, vă e rușine să fiți oameni.

Din: Marionete industriale fără sentimente.

Dacă nu știi să crezi în întuneric, nu ai ce să faci la lumină..

Cu lumina, cazi la fel de rapid cum ai urcat, n-ai putere reală, e banală laudă.

Dacă nu simți, nu înseamnă că nu ai nevoie...

Nici unii, nu simt setea, dar hidratarea este esențială, chiar și cu forța sau prin educație, mai pe finețe...

Din: Tot ce e vital e asimilat forțat.

Până și înțelepciunea o dobândim din tot ce este împotriva voinței...

Oarecum siliți, în disconfort mental sau fizic, învățăm să facem față situațiilor.

Din: De la rău la bine.

Ne dăm cu capul de pereți până ne ia mama dracu', când am putea să nu ne pese, cea mai simplă alegere...

Din: Cel mai ușor, renunți.

Rezultatul atracției fizice este procrearea... Asta nu înseamnă că este și dragoste, fiindcă dragostea este greu de atins.

Toate animalele au contact fizic, credeți că se iubesc?

Tot ce nu se naște din dragoste, nu cunoaște dragostea. Imposibil să cunoști ceva, din ceea ce nu ești făcut, imposibil.

Două lucruri se ating cel mai greu în viață, dragostea și adevărul... Lasă-te să ajungi să le cunoști, restul este tot fals, iluzii deșarte.

Singura putere reală este simțirea... Doar când simți, poți să înțelegi, să consimți, să iubești.

Toți oamenii sunt cinstiți, atunci când nu e nevoie..

Absolut tot, se înțelege după ce ai greșit... Doar din greșeli deschizi ochii, nu greșești, nu înțelegi, nu reușești.

Nu uit nimic... Nici ce vorbesc, nici ce fac, nici ce scriu, nici ce văd, nici ce aud, nici ce simt... Niciodată.

[...]

„Te iubesc-ul” este mai mult o formă de salut, o modă verbală, nu este un adevăr..

Din: Remiza prin pat, fără piese pe tablă.

Niciun bărbat nu e prost, singurul lucru care face diferența între ei, este cum simt și cum controlează frica.

Din: Cum au încredere în ei.